

Slávime misijnú nedeľu. No táto nedeľa je pre nás akýmsi paradoxom našich všedných dní. Keď povieme „misie“, väčšina z nás si predstaví černoškov kdesi v Afrike, ako tam behajú nahí a hladní, deti na ulici bez rodičov a strechy nad hlavou. K nim sa nám pridávajú postavy misionárov a misionárok, ktorí pracujú medzi týmito deťmi, učia ich čítať a písať, snažia sa nakrmiť ich a priniesť kúsok svetla do ich životov. V tomto je misijná nedeľa naozaj akoby paradox voči nášmu spôsobu života. Veď väčšina z nás si má čo obliecť, väčšinou máme čo jesť, máme svoje rodiny, priateľov, domov, kam môžeme prísť.

Keď prídem domov na dovolenku, moji priatelia i kňazi sa ma občas pýtajú: „Keď si chcel byť kňazom, prečo si išiel do misijnej spoločnosti?“ A ja, hoci mi bola táto otázka občas nepríjemná, som musel na ňu hľadať odpoveď. Odpoveď na otázku, aké je moje poslanie ako misionára dnes tam kam ma Boh posielal. Ako moje misijné určenie som dostal Slovenskú provinciu s prácou v Českej republike a tak i táto okolnosť prispela k môjmu hľadaniu. Ako ja, rehoľník, budúci kňaz a misionár mám plniť moje misijné poslanie v Európe, medzi domácimi ľuďmi.

V tejto mojej úvahe vychádzam z obrazu zo Svätého Písma, z knihy Genezis. Je tam opísaný obraz stvorenia prvého človeka, ktorého pisateľ prvej knihy Mojžišovej nazýva Adam. Je to nádherný obraz aký sa nevyskytuje už nikdy v dejinách človeka. V raji, na mieste stvorenia, stoja oproti sebe človek - Adam a Boh. Stoja oproti sebe stvorenie a Stvoriteľ. A čítame, že človek bol stvorený „na Boží obraz“ /Gn 1, 27/ a tak na tomto mieste stvorenia stoja oproti sebe obraz a Originál. Stoja pri sebe v takej novej jednote, aká len bola možná medzi človekom a

Bohom. A môžeme povedať, že človek - Adam bol v tej chvíli ten najšťastnejší človek. On vedel, že Boh ho stvoril, vedel, že Boh vie ako ho stvoril a vedel aj to, že iba Boh a jeho prítomnosť ho môže urobiť šťastným. A on bol šťastný, lebo vtedy nič nenarušovalo ich jednotu. A oproti nemu stojí Boh, spokojný so svojím dielom, Boh, ktorý najlepšie poznal „technologiu“ ľudského srdca a ľudskej duše. A Boh vedel, že človek je pri ňom šťastný, lebo má v ňom svoju istotu.

Predstavme si gazdinú, ktorá ide piecť koláč. Ona presne vie, čo do koláča musí dať, aby bol chutný. Vie, že on má byť tmavý, tak tam musí dať kakao, musí tam dať droždie, aby nakysol, musí tam dať vajička, aby suroviny držali spolu. Ona presne vie, ako ho musí urobiť aby mal tú správnu chuť. A skúsme si nachvíľu predstaviť, že ten koláč má možnosť premýšľať. Potom aj tento koláč, keď chce byť chutný, plne dôveruje svojej gazdinke, lebo on vie, že iba ona pozná presne jeho štruktúru, on veľmi dobre vie, že iba ona ho môže urobiť tak aby bol taký aký má byť a tak aby bol zároveň aj šťastným. Tak podobne sa cítil prvý človek v raji pred Bohom. No vieme, že do jeho života vstúpil hriech. Bol to skutok, ktorý ho postupne vzdaloval od svojho Stvoriteľa, no bol to hriech, ktorý mu postupne bral jeho istotu. Boh a jeho blízkosť bola Adamovým šťastím a jeho istotu a teraz o ňu prišiel. Odvtedy človek hľadá svoju istotu, svoje šťastie, aby vyplnil prázdne miesto vo svojom srdci. Celé dejiny človeka, dejiny národov i jednotlivcov sú poznačené týmto hľadaním. V samotnom Svätom Písme čítame tieto príbehy hľadania istoty a šťastia. Sú tu králi, ktorí chcú zaplniť svoje prázdne miesto tým, že získavajú moc, stavajú sa jeden proti druhému. Sú tu ľudia, ktorí zaplňajú svoje prázdne miesto vášňami, túžbou po bohatstve, po rozkošiach. No i naše dejiny sú poznačené týmto hľadaním istoty, potrebou zaplniť to prázdne miesto v našom srdci. A Boh? Boh to vie. Preto poslal svojho Syna na svet. Boží Syn sa vysmieval zo všetkých týchto ľudských istôt: z bohatstva, z moci, z úspechov. Pod krížom nachádzame podobný obraz ako bol ten v raji. Stojá oproti sebe stvorenie a Tvorca. A znova Boh ponúka človeku seba samého. Ako človek prijíma túto možnosť. Odpoveď nachádzame aj my sami v našom živote. Nadalej hľadáme svoje istoty, zaplňame toto prázdne miesto všetkým možným len nie Bohom a jeho láskou. No vráťme sa teraz na chvíľu znova k stvoreniu človeka. Predstavme si, že Boh keď stvoril človeka, vložil do jeho srdca malé vtáčatko. A toto vtáčatko je stvorené tak, že nasýtené bude iba vtedy, keď mu dáme dážďovku. Tou dážďovkou bude v jeho prípade Boh sám a jeho láska k človeku. A toto vtáčatko si od chvíle stvorenia a začiatku nášho života pýta jesť. A my, aby sme utišili jeho pišťanie mu kúpime v prvom obchode pár popkornov, no ono piští znova, tak mu občas hodíme trocha jačmeňa, trocha chleba, možno občas trocha pšenice, no ono piští a piští, lebo stále nedostalo svoju dážďovku. A my mu ju občas hodíme, raz za čas ideme do kostola, či na sv. spoveď, no ono piští deň čo deň. Piští, lebo je stvorené preto aby pišťalo, ono je stvorené pre svoju dážďovku, tak ako aj naše srdce je stvorené pre lásku a pre Boha.

V mojom živote ma zvlášť oslovila jedna moja skúsenosť. Bola to skúsenosť počas môjho štúdia na strednej škole. Som vyučený kuchár a počas jedných stredoškolských prázdnin nám náš pán riaditeľ ponúkol možnosť študentskej stáže v jednej talianskej kuchyni. Bývali sme v jednom paneláku, kde okrem nás bývali skoro samé prostitútky. Boli tu ženy zo Sicílie, z Portugalska, zo Španielska, no boli tam aj muži, transvestiti, ktorí podstúpili operáciu na zmenu svojho pohlavia a stali sa ženami. Zo začiatku sme boli veľmi prekvapení kto to okolo nás býva, no postupne sme pochopili. Ony aj k nám zo začiatku pristupovali veľmi vyzývavo ako k svojim zákazníkom, no asi po dvoch týždňoch pochopili, že nič z toho nebude. My sme vedľa nich žili a keď sme v niečom potrebovali pomôcť, zašli sme k nim ako k normálnym susedom. Potrebovali

Misijná nedeľa

Napísal Administrator
Nedeľa, 18 Október 2009 12:12

sme uvariť vodu, chýbalo nám jedno alebo sa nám niečo pokazilo, išli sme automaticky k nim. A ony si akosi postupne uvedomovali, že ich berieme ako ľudí, nie ako tovar, ale ako ľudí, na ktorých sme boli často odkázaní. A začali si uvedomovať, že majú nielen v našich očiach ale i vo svojich svoju dôstojnosť. Už sa hanbili pred nami vyjsť von, len tak striedmo poobliekané, a začali nám rozprávať príbehy svojho detstva, ukazovali nám fotky keď boli ešte nevinné deti. Niečo čo prostitútky nikdy nerobia. Zrazu sa zo sebavedomých prostitútok stali ľudia. Ľudia ako každý iní.

Táto skúsenosť ma mnoho naučila. No nikdy dovtedy som nestretol ľudí, ktorí by tak túžili po láske a prijatí ako práve tieto ženy a muži, nik tak netúžil po tom, aby mu bolo odpustené, nik viac neukazoval svoju túžbu po šťastí a istote ako práve ony. V tomto vidím poslanie misionára dnes, ako človeka, ktorý pomáha tým druhým objaviť istotu v Bohu. Pomáha im objaviť, že sú obrazom a robí to tak, aby raz našli aj Originál. No nie je to len naše poslanie ako misionárov, toto je aj poslanie každého veriaceho, i každého človeka. Ako? Jednoducho tým, že budeme tých druhých milovať, že im nebudeme vyčítať ich chyby, že sa budeme snažiť prijať človeka vedľa seba takého aký je, prijať ho v láske. On nakoniec sám príde k tomu, že bude hľadať svoju istotu ďalej, tak aby nakrmil svoje vtáčatko. V tomto aj dnešná misijná nedeľa nebude už paradoxom našej doby, nebude to len o peniazoch, ktoré darujeme do zbierky, v tomto zmysle sa misijné poslanie stane aj našou každodennou úlohou.

Pokúsme sa, drahí bratia a sestry, hľadať Boha a jeho lásku, nebojme sa toho, aby sa Boh stal našou istotou, no zároveň urobme aj my sami niečo preto, aby sme pomohli niekomu vedľa seba. Možno len tým, že sa na druhého usmejem namiesto toho, aby som ho iba kritizoval, možno tým, že mu odpustím... ten náš vlastný spôsob poznáme najlepšie my sami. Amen.

Marek Poláčik SVD

(Toto bola prvá kázeň nevysväteného diakona Mareka Poláčika, ktorý bol vysvätený len deň pred Misijnou nedeľou Marek je člen misijnej Spoločnosti Božieho Slova.)

Zdroj: www.upc.uniba.sk